

PERSIALAISKISSA

tarinaa kissoista ja ihmisistä

Kasvattaja kertoo 4

Hän on asunut yli 30 vuotta Helsingissä. Hän suoritti kansainvälisen rotukissatuomaritutkinnon Kööpenhaminassa 1965.

Hän on horoskooppimerkiltään oinas, olekseltaan herkästi hymyilevä, herttainen ja ystävällinen hienoisesta arvoituksellisuudestaan huolimatta. Kaiken kaikkiaan asiantuntija, joka on ollut rotukissakuvi-
oissa mukana alusta alkaen. Sanotaan, että hänellä ovat kissat lähellä sydäntä etenkin pitkäkarvaiset siniset persialaiset.

Kyselläänpä asioita hieman Aino Auralta itseltään.

Mistä kissa rodusta pidät erityisesti?

- persialaisista, mutta toki lyhytkarvakkissojenkin elegantti viehättää.

Mitä kissoja Sinulla on ollut?

- ensimmäinen oli sininen persialainen, uros, enlantilaista sukua. Toinen kissa

oli myös persialainen valkoinen ja amerikkalaista sukua.

Kerro muutaman kissasi viralliset nimet!

- Int.ch. Despotie Nim
Sapinette Pia
Fennia Violetta
Bicettan Muru-Rai

Olet ollut jaoston toiminnassa menneinä vuosina aktiivisesti mukana mm. lehden päätoimittajana, miten jaosto toimi silloin ennen?

- meillä oli kokouksia 3-4 kertaa vuodessa. Oli arpajaisia, eläinlääkärin esitelmiä, trimmauksia eli aina oli toimintaa. Lehti ilmestyi monisteena.

Kaukaisin näyttely, jossa olet ollut?

- Kööpenhaminassa sekä oppilaana, että tuomarina.

Missä näyttelyssä olit viimeksi?

- Moss-nimisessä kaupungissa Etelä-Norjassa tuomarina sekä pitkä- että lyhytkarvoille.

Onko näyttely-yhteisössä eroa eri paikkakunnilla?

- Aina yleisö on innostuneen kiinnostunut tullessaan näyttelyyn oli paikka mikä tahansa.

Mikä on mielestäsi näyttelyssä tärkeää?

- järjestys ja itsekuri niin yleisöllä kuin näyttelleasettajillakin.

Mikä on vaikeinta kissatuomarin työssä?

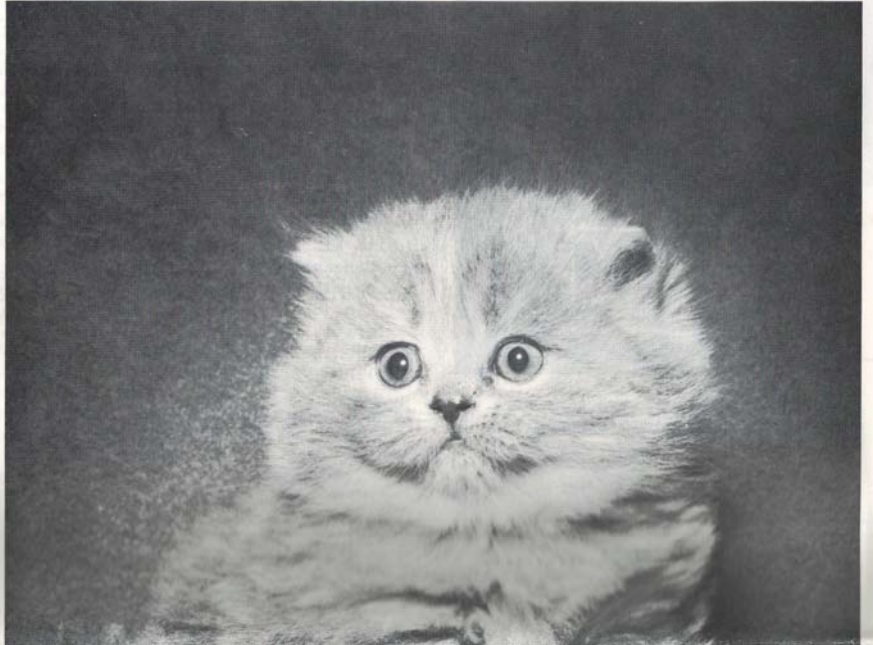
- monta kissaa, jotka ovat jokseenkin saman arvoisia.

Kun tuomarina arvostelet kissaa, niin mihin erityisesti kiinnität huomiota?

- kissan tyyppiin, koska rakenne on tärkeä puoli, joskaan ei yksin tärkein.

Mikä on ikävintä kissojen piirissä?

- erityistä ikävää asiaa en muista.

SININEN PERSIALAIS- KISSA

Sinisen persialaisen tie alkuperäisestä tyyppistä nykyiseksi loistavaksi showkissaksi on ollut pitkä, yhtä pitkä kuin prinsessa Ruusunen uni.

Sata vuotta aitten sinisillä persialaisilla oli kapea pää, suuret korvat, turkissa valkeita läiskiiä ja tabbyhaamuraitoja. Siitä piti alkaa.

Alkuna oli merimiesten tuomat pitkäkarvaiset Ankaran kissat Länsi-Aasiasta.

Viime vuosisadan loppupuolella kulkeutui samalla tavalla Persian kissoja, joilla oli hieman leveämpi pää ja pienemmät korvat. Molempia lajeja näkyi näyttelyssä, mutta Persian kissan tyyppiä alettiin suosia niin paljon, että oikein yritettiin saada valinnalla tuotettua tätä lempeän näköistä tyyppiä. Eihä se vielä vastannut nykyisiä kissojamme.

Herttaisesti hymyilevä Aino Aura kotonaan kissamuistojensa parissa

Mikä on parasta rotukissaharrastuksessa?
- Tuomarikoulutus on ollut hyvin mielenkiintoista, erilaisiin ihmisiin tutustuminen sekä tietysti matkat.

Onko mielestäsi jokin väri jäänyt persialaiskissoissa toisten varjoon?
- Tabbykissat erityisesti ovat vähentyneet. Meillä oli aikoinaan erittäin hienoja ruskeatabbyjä esimerkiksi.

Ovatko ilvekset kissoja?
- ovat lisäksi julman kauniita kissoja.

Mitä odostat uusilta "kissaihmisiltä"?
- Ennen kaikkea, että ihmiset tajuaavat kissan olevan luontokappaleen, jota on hoidettava muutenkin kuin ruokkimalla ja puhdistamalla. Se henkinen puoli on tärkeä myös kissalle. Kissan on voitava tuntea olevansa perheenjäsen.

Mitä kissa mrkitsee Sinulle?
- Ennenkaikkea kissan luonne. Kontaktin saaminen on hyvin antoisaa ja joillekin jopa helppoa. Eläimenä kissa on erittäin viehättävä sekä itsenäinen luonteeltaan. Kissa on monelle todellinen ystävä.

Sanoi Aino Aura Fisterille

Ai tuo mitalli? Mistä se nyt tulikaan, voi kun muistaisin, siitä on niin kauan aikaa, Nissen se kuitenkin on.

SININEN PERSIALAISKISSA .....

Ensimmäisen

maailmansodan jälkeen pidetyissä näyttelyissä olivat siniset persialaiset isokorvaisia, joilla oli pitkä kuono. Turkin väri alkoi ensiksi tasoittua siitä huolimatta, että luultiin sinisen värin syntyvän siten, että musta ja valkea astutettiin. Joskushan näille tuli sinisiä, mutta muista perinnöllisistä syistä. Persian kissoilla oli kuitenkin oranssinväriset silmät ainakin mustilla, joka omittiin siniselle persialaiselle kuuluvaksi. Ankaran kissat olivat jokseenkin vihreäsilmaisiiä, mutta sinisilmäisyyttäkin tavattiin valkeissa kissoissa. Persian kissan tyyppiin oli saattanut vaikuttaa kosketus Keskiaasian villin Manul-kissan eli palatsikissan kanssa. Tuolla kissalla oli hämmästyttävän pienoiset korvat sivulla päässä. Voimakkaan leveissä kasvoissa oli turski ilme. Se näytti peloittavalta uhkaavine kiemuraviivoineen poskilla, mutta se oli hyvin helposti kesyyntyvä ja lauhkea. Enpä uskoisi saduksi sitä, että persialaisillamme olisi esi-vanhemmissaan pisara Itämaiden palatsien lemmikkien verta. Sinistä on kasvatettu 1870-luvulta. Oman väriluokansa 1889 saaneiden ensimmäisten sinisten näyttelykissojen Beaty Boyn ja Winksin ajoista on kulunut aikaa, mutta ehkäpä vielä elää niitä kissankasvattajia jotka aloittivat työnsä 20-luvulla. Nyt he voivat nauttia hedelmistä, joka iti unelmana. Kuusikymmentä vuotta sitten kissat olivat pitkä kasvoisia. Sininen persialainen onkin juuri pitkän kehittelylinjansa ansiosta saavuttanut parhaiten täydellisen tyyppin. Sen turkki on mitä mukkein ja pitkäkarvainen, frilli, kaulurikoriste, saattaa olla viidentoista sentin luokkaa. Vartalo on tanakka ja kiinteä. Vankoisissa jaloissa on leveät tassut. Häntä on lyhyt patukka, joka pitkine karvoineen on tuuhea pensas. Turkin väri on mitä tasaisin, ja sävyjä on kolmea lajia

PERSIALAISJAASTON KOKOUS OLLI JA LIISA WAITTISEN LUONA N. 10 VUOTTA SITTEN

VUOREN HUIPULLE VIE MONTA POLKUA, MUTTA NÄKÖALA ON SIELTÄ AINA SAMA.

KIINALAINEN SANANPARSI

TUTTAVA: HENKILÖ, JONKA TUNNEMME RIITTÄVÄN HYVIN LAINAKSEMME HÄNELTÄ, MUTTA EMME RIITTÄVÄN HYVIN ANTAAKSEMME HÄNELLE LAINAA.

AMBROSE BIERCE

KAIKENKARVAISET NUKUTUSAINHEET

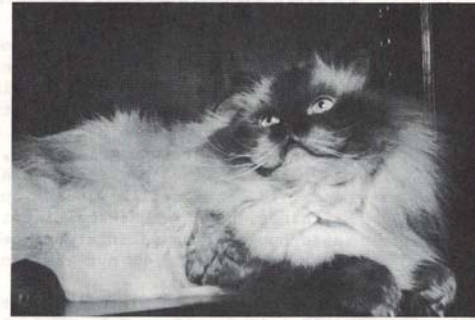
Intun kollausta raikui taas keskiyöllä kuin palosireeni elementtitalon tyhjiin kiviseinien vahvistamana. Saattoi kuvitella, miten seinän takana naapurit vääntelevät sängyissään kylmässä tuskan hiessä nähdén unta takaa-ajavista nälkäisenä ulvovista susilauemoista.

Intu oli mitä siistein kissa ja teki tekosensa aina puruvatiinsa. "Tuoksu" ei silti kokonaan hävinnyt huoneistosta vaan muodosti turvallisen hajuvallin, johon olimme jo aikaa sitten totuneet. Kylään-tulijat vihjailivat, ettei lehdenjakaja-kaan varmaan uskaltanut raottaa postiluukkuamme.

Lopulta lähimmäisten tottumattomien nenien nyrpistelyyn ja puolihorteessa valvottuihin öihin kyllästyttiin. Intu oli leikattava. Se oli mitä ahkerin siitosuro ja jälkeläisiäkkin sillä oli enemmän kuin joghurtia juovilla gruusialaisukoilla. Oli aika päästää Intu-vaari eläkkeelle ja laskea uudet innokkaat saapastelijat markkinoille. Oli myös odotettavissa, että perheen nuorempi kissa Arttu alkaisi pian haista Intun mielestä hiukan liikaa kollille, jolloin olisi edessä karvatuppoja lennättävä konflikti. Sitäpaitsi maalla saisi Intu leikattuna juoksennella vapaasti kesällä, ilman että tarvitsisi pelätä sen häviävän riureissulle.

Eläinlääkärillä oli Intun lisäksi leikkaus huoneessaan kaksi koiraa omistajineen. Pelästyneenä moisesta hälinästä ei Intu pyssynyt paikoillaan punnituksessa ja tulos

jäi hiukan epämääräiseksi. Eläinlääkäri vähensi varmuuden vuoksi painonmukaan annettavaa nukutusaineannosta kilolla. Intun vaipussa unten maille, eläinlääkäri siirtyi poistamaan tikkejä vieressä olevalta koiralta. Hän riensi kuitenkin oitis takaisin kysyessämme hädissämme, miksei Intu enää hengittänyt. Eihän tällainen voinut olla mahdollista. Eihän tarkoituksena ollut tappaa rakasta kissaa, vaan päästää se hyvin ansaittuun vanhuudenlepoon. Intu makasi leikkauspöydällä kuin hervoton rätkki. Sen silmät olivat revähtäneet ammolleen. Eläinlääkäri veti sen pitkän kielensä ulos irvistävästä kidasta ja ryhtyi antamaan sille tekohengitystä painellen lyhyin väliajoin muutamia kertoja sitä kevyesti kainalon kohdalta. Hän sanoi, että jatkuva tekohengitys olisi tehnyt sen laiskaksi, eikä olisi pakottanut sitä itsekin yrittämään hengitystä.

Int.ch. Utterbäckens Bosse
omistaja: Markku Tiuri

Foto Kalle Suotamo

Oliko jo kulunut 10 minuuttia elvytyksen aloittamisesta. Herkeämättä oli tuijotettu kissan vatsakarvoja ja odotettu niiden värähtävän sen merkinä, että henki taas pihisi. Jotenkin ajatus Intun kuolemista tällä tavalla tuntui käsittämättömältä. Eläinlääkärillä alkoi hiki kirovota otsalle vaikka hän koko ajan koetti rauhoittaa itseään ja muita hokemalla: "Kyllä se tästä vielä lähtee". Hän nosti stetoskoopin korviltaan ja avasi ikkunan saadakseen raistista ilmaa virvoittavalle potilaalle ja myös itselleen.

Intu hengitti. Se hengitti kerran. Kesti piinalliset 20 sekuntia, ennen kuin se taas hengitti uudelleen. Eläinlääkäri pyyhki henpottuneena hikeä otsaltaan ja ryhtyi

suorittamaan Intulle varsinaista leikkausta. Leikkauksen jälkeen hengitys oli tiheytynyt melkein normaaliksi. Uinuva kissa nostettiin autoon. Koko kotimatka oli sen kieltä pidettävä sormilla, ettei se olisi päässyt tukehtumaan. Kotona Intu heräsi vastakolme tunnin kuluttua nukutuspiikin saannista.

Kun Arttu vuorostaan puolen vuoden päästä uskallettiin myös viedä leikattavaksi, oli sekin pakko nukuttaa. Leikkaus onnistui loistavasti vain neljäosalla Artun kokoiselle kissalle tarkoitettua nukutusainemäärästä. Herääminen tapahtui sopivasti kotimatalla.

Tästä opimme, ettei mässäily kaikenkarvaisilla nukutusaineilla sovi persialaiskissoille. Luultavasti peruskissa, jolla nukutusainemittaukset suoritettiin oli vetreä kulkukolli, eikä hemmoteltu kotikissa.

Markku Tiuri

SISILISKO

Kulki puskissa kaupunkikissa hajusta juovuksissa.

Vilisti kolosta sisilisko sen perässä häntä visko.

Hypäsi kissa, vilahti tassu hetken näkyi vain valkoin massa

Missä on lisko
se äskenhän tässä
vielä häntäänsä visko?

Kaupunkikissan tassun alta
häntä näkyy kuin sattumalta.

Ja niinhän se on tässä elämässä
ett' usein saaliin pää
sen pyytäjän käteen jää.

Runoili Pekka Linkola

KISSA - MAISTA

Kissanviikset, miten paljon kissamaisuuksia? Katsotaanpa, mitä kaikkea onkaan löytynyt.

Kaikkihan tietävät mikä kissanhäntä on. Se on se kissan osa, joka tavallisimmin tulee viimeisenä.

Joka tavallisimmin tulee viimeisenä, miksei joskus myös ensimmäisenä. Jaha, mutta eipä taida ollakaan. Sehän on ihan selvästi Uudesta Guineasta kotoisin oleva pyöreälehtinen pieni pensas. Eikä kissanhännän vetäminen tarkoita tarttumista kissanhäntään, ei oikealla eikä vasemalla kädellä, eikä myöskään tuon edellä mainitun kasvin poimimista, vaan jotain ihan muuta. Ystävällistä kinasteluahan se on. No, voi katinhäntä? Mitä, Katinhäntäkö? Niin, mutta se taas on seiske Hyvinkään-Karjaan rataosalla.

Kissankello ei tikitä kissakun kypälässä, vaan ilahduttaa meitä niityillä kauniina kukkasena. Kissankäpälää ei voi käyttää kävelmiseen, vaikka niitä olisikin neljä yhdessä. Vai onko joku ehkä nähnyt mykerökukkaisten kävelevän "omin varsin"?

Kissansilmä on milloin minkin värinen. Jos se on punainen, se onkin liikenteessä käytetty heijastin.

Kyllä maailma on aivan ylösalaisin, kun kissankieliäkin saa ostaa. Fazerhan niitä myy, ja ne maistuvat vielä niin kauhean hyviltä.

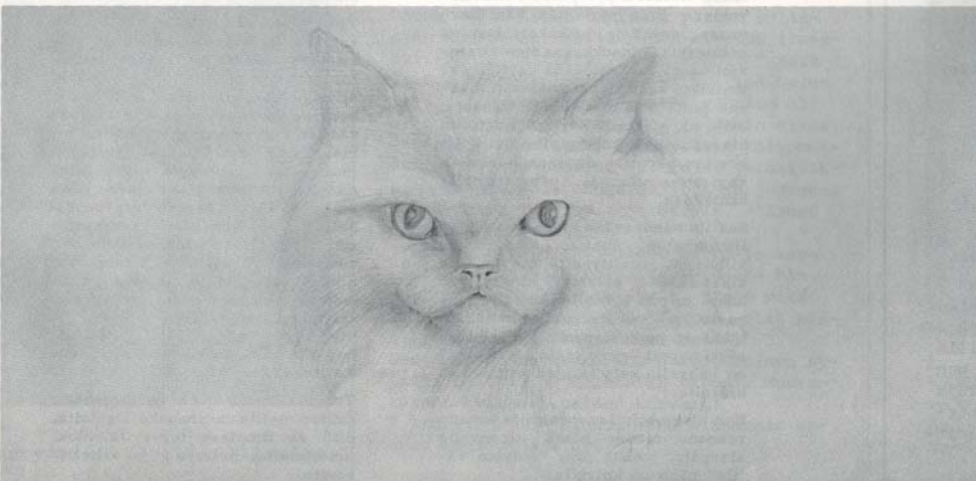
Kissankulta tai katinkulta ei ole kissusen oma kulta, vaan kiiltävä ja metallinhoitoinen epäaito mineraali.

Kissahait eivät myöskään ole ihmisiä, jotka intohimoisesti harrastavat kissatoimintaa, vaan 90-150 cm pitkiä rustokaloja, jotka ovat yleisiä Välimeressä ja Euroopan etelä- ja länsirannikolla Pohjanmereen saakka.

Jos tapaatte kissamonnin, ette ole tekemisissä kissa-armeijan alokkaan kanssa, vaan olette tavannut erään kalalajin.

Kun Kissanmaa on kaupunginosa Tampereella ja Kissalassakin asuu melkein vain poikia, olemmekin jo saaneet kissamaisuusista ihan tarpeeksemme.

Pirkko Alaranta

.... SININEN PERSIALAISKISSA jatkoa sivulta 1

eroittevissa, jotka kaikki ovat hyväksytyjä. Eniten kuitenkin silmää miellyttää pehmeä oastellisuus. Sininen voi olla myös tasainen ja tummahko sekä keskiväriä oleva, jossa usein joka karvan pää tasaisesti kautta turkin on kuin toista nyanssia oleva piste, joskin sitä ei voi suorastaan sanoa tikatuksi. Silmät ovat puhtaan oranssin tai syvän kuparin väriset.

Mutta pää on pääasia. Persialainen ei ole mitään ilman leveää, voimakasta päätä lyhyine nenineen. Posket ovat paksumat, nenäntaipeessa on selvä stop. Ilme on hiemen mahtava ja kuninkaallinen. Korvat ovat pienet ja kaukana toisistaan, joten päälaki on leveä. Näyttelukyky ei ole aina huippuluokkaa, ja sillä saattaa olla epäsuotavia piirteitä. Pää ei saa olla kapea, korvat korkeat, nenä alaspäin luiska, alaleuka vajoava. Turkki voi olla huonossa kunnossa ja "avoin", jos kissalla on karvanlähtöä tai se imettää pentuja. Omistaja voi kuitenkin huolehtia siitä, että karvapaakut on selvitetty, kissan turkki on pesty ja kuolleet valkeat karvat on nypitty. Väritön puuteri tasooitaa erinomaisesti sinisen turkin väriä, mutta sitä ei saa panna liikaa rasvaiseen turkkiin se tuntuu muuten tahmealta. Suoranaisia virheitä ovat mutka hännässä, valkea karva-alue esim. kaulassa tai huomattava alapurentavirhe. Etenkin hienosti tyyppitetyillä kissoilla saattaa olla alapurenta ja ainakin niillä, joilla on kolea eteenpäintyöntävä alaleuka. Haamuraidat ovat epäsuotavia, samoin pitkä häntä, joka taivutettuna ulottuu kainaloon asti.

Suomen ensimmäiset siniset persialaiset olivat mitä loistavampia. Kolmas rekisteröity

vat mitä loistavampia. Kolmas rekisteröity kissa rotukissayhdistyksemme alkuajalta oli ruotsalaisperäinen In.ch. Despotie Nim, jonka ura näyttelykissana oli loistava, mutta siitoskissana huippu. Nisse voitti siitosluokan 14 kertaa perättäin. Se eli kunniakaat toistakymmentä vuotta ja hoiti arvokasta siitostehtäväänsä viimeiseen hengenvetoon. On erittäin hienoa kasvattaa sinisiä kissoja. Jälkeläiset ovat niin puhtaita kuin voi olla. Persialaisilla ei esiinny yleensä suklaatekijää, siis jälkeläiset ovat 100% sinisiä. Myös muitten vaalennettujen partnereitten kanssa sininen saa puhtaita värejä, joten sekin on suositeltavaa. Sopivia ovat creme ja sinicreme, jotka ovat vaalennettuja värejä. Sininen astutettuna sinisellä saa siis aina sinisiä. Sinen naaras ja cremeuros saavat poikueen, jossa naaraat ovat sinicremejä ja urokset sinisiä, mutta jos uros on sininen ja naaras creme, uros pennut ovat cremejä ja naaraat sinicremejä. Pennuista ei tule mustia, punaisia tai kilpikonnia. Jos sininen uros astutetaan sinicreme naaraalla, tulee neljänlaisia pentuja. Naaraissa voi olla sinicremejä ja sinisiä, uroksissa cremejä ja sinisiä. Jos sininen astutetaan yllämainittujen värien kanssa, joilla on valkeat laikut, saadaan sekä edellä selostettuja värejä vastaavasti laikujen kanssa tai ilman. Erittäin kauniita kaksivärisiä kissoja saadaan, kun sininen astutetaan sellaisella valkokaikkukissalla, jolla on valkea osa turkista suurempi kuin standardin mukainen. Samoin saadaan hienoja sini-creme-valkeita eli tricoloreita.

Koska sinisten persialaisten tyyppi yleensä on usein parempi kuin muilla persialaisilla, sitä käytetään muiden kuin vaalennettujen muunnosten parantamiseen tyyppiltään. Mustien/punaisten eri muunnosten kanssa sininen saa mustia ja punaisia muunnoksia, ellei niillä ole piilevänä vaalennustekijää, jolloin pentueessa on keskimäärin puolet vaalennettuja värejä. Sininen periyttää aina vaalennustekijää, joten tällaisen pentueen vaalentamat-

tomat kissat kantavat aina vaalennustekijää, ja jättävät sen siis yllämainittujen mustan/punaisen pennun tuleviin jälkeläisiin puolelleen niistä.

Suomessa sinisten kissojen loistokausi oli vuosien 1966-1970 välillä eli kun hienoja d'Entétement-kissoja oli näytelyissämme, kantamona Int.ch Vista Grandes Solterona, Teksasista tuotettu Liisa Waittisen kissa. Vaikka saamme kiittää merimiehiä, Ankaran kissaa, Persian kissaa ja ehkä vielä Manul-kissaa siitä, että meillä yleensä on sininen persialainen, on ennenkaikkea kiitettävä sisukkaita huolellista valintatyötä tekeviä kasvatattajia, että meillä on nyt tämä loistokas sininen persialaisemme.

Voidaksemme vaalia historian viitoittamaa tietä, olisi ehkä hyvä hankkia ulkomailta joku Nissen ja Soltiksen työn jatkaja, että tasomme pysyisi myöhemminkin hyvänä. Unelmien aika on kaukana takana ja saavutukset velvoittavat.

Eila Tiuri

Pikku Per kertoi lastentarhassa innokkaana opettajalle: »Meidän kissapa sai viime yönä viisi poikasta — ja ihan totta, ne ovat kaikki demareita!»

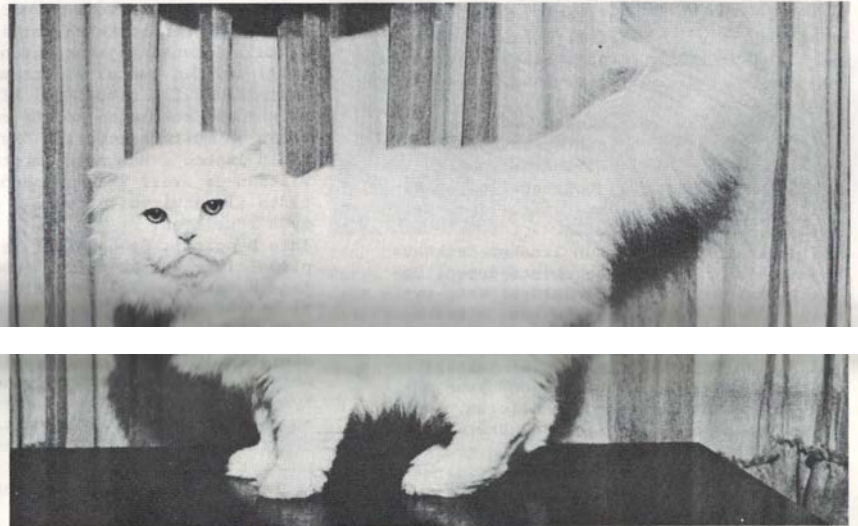
Sosiaalidemokraattinen pääministeri suoritti parin viikon kuluttua vierailun lastentarhassa. Opettaja pyysi hymyillen Perää kertomaan kissanpojistaan. Pikku

Per kertoi suuresta tapahtumasta ja lopetti: »Tietääkö, setä, ne ovat kaikki keskustalaisia!» — »Mutta, Per», oikaisi opettaja, »aikaisemmin sanoit, että ne olivat sosialidemokraatteja.»

»Silloin ne olivatkin! Mutta nyt ne ovat saaneet silmänsä aukki!»

PÄIVÄ, JOLLOIN EI NAURA,
ON MENNYT HUKKAAN. »

CHAMFORT

Kissan häntä 'ilmapuntarina'

Ihmissen kasvojen ilmeet voivat paljastaa hänen tunteensa, tilansa tai ajatuksensa. Kissan tunteet, tilan ja ajatukset paljastaa varmimmin sen häntä. Hännän asento kertoo paljon kissan omistajalle. On hyödyllistäkin oppia lukemaan tätä ilmeikieltä, sillä silloin voi esimerkiksi arvata, milloin kissa ei ole oikein terve tai milloin se on alakuloinen ja vaatii huomioimista.

Terve kissa pitää kävellessään häntänsä iloisesti pystyssä. Pitkäkarvakissa jopa pöyhöttää häntäkarvansa leveäksi viuhkaksi, kun se esimerkiksi innokkaana rientää ateriomaan. Juoksuaikana näyttää osa tunteista keskittyneen häntään, naaras pitää sitä niin kohden taivasta, että se melkein näyttää nostavan kissaa itseään kohti yläilmoja. Uros koettaa herättää naaraan huomiota vapistuttamalla ja pörröttämällä häntänsä.

Saaliin nähdessään kissa on muuten liikkumaton, mutta häntä tekee kiihkeitä, jännittyneitä kaaria. Jos kissa äkkiä pelästyy joltain, sen häntä taipuu kireälle mutkalle juuresta, ja kun se puolittain herättäkkeeseen pelkoa, puolittain leikkiläisesti hyppii "syrinkarin", sen häntä on kaarella kuin satujen noita-akan kissalla.

Kun kissa hiipii varovasti ja arkana pakoon, menee häntä kippuralle alaspäin, joskus jopa "koipien väliin" niinkuin koiralla.

Kun kissa on mielissään, sen on tapana hipoa kyljellään jalkojamme ja joskus tuolinkin jalkoja. Häntä jatkaa tuota hipovaa liikettä sulavasti kaarrellen.

Uninen kissa makaa sykkyyssä ympäröiden vielä hännällänsä itsensä, mutta kun se makaa oikein rentona kyljellään tai selällään, häntä saattaa sotjotta kuin se olisi huolimattomasti heitetty sivuun, mikä on täydellisen rentoutumisen merkki.

Terveen kissan häntä myötäilee sen astuntaa ja keinahtelee hiukan yläviistossa, mutta jos kissa laahaa häntänsä perässään, on se merkki siitä, että asiat eivät ole oikein hyvin. Joskus se on vain pelkästään väsynyt ja ikävystynyt, mutta jos kissa jatkuvasti laahaa häntänsä innottomasti, on syytä tutkia, mikä on vikana. Se on alakuloinen. Ehkä se ei ole saanut osakseen tarpeeksi hellyyttä tai ehkäpä se kärsii vitamiinipuutteesta liian yksipuolisen ravinnon vuoksi. Jos häntäkarvat alkavat ohentua ja muuttua hiukan nukkavierun näköiseksi, sillä saattaa olla jokin sairaus. Paras on viedä kissa lääkärille, ja sopivalla hoidolla saadaan kissa taas entiseen kuntoonsa.

Toivokaamme, että kissamme häntä kertoo meille vain hauskoja asioita, että se ilmaisee tervyyttä, iloa, innokkuutta, hellyyttä ja kiitollisuutta.

saksittua.

Ne kissat sukupuuttoon

■ Itäisessä luiki, että eläkeläispariskunta Vantaalla syyttää kissojen pyydystämisestä metsästyslain nojalla. Tämä laki on kovin vanha ja tarkoittaa riistan pyydysten asettamista, ei siis kissojen pahanteon estämistä. Kun oletan pariskunnan asuvan omakotialueella, niin oman tontinsa suojelemiseksi kissoilta heillä pitäisi olla kaikki mahdollisuudet luvallisia (eläinraakkäys tietysti pois luki). Kissa on lainsuojaton aina toisen tomilla. Jos rupeamme tuomitsemaan ihmisiä e.m. metsästyslain nojalla on myös jokainen ihminen pyydys laitton. Eipä silti, ihreillä on yhtä suuri oikeus elämiseen kuin ihmisellä.

Kissojen oikeuksista voidaan olla vähän eri mieltä. Kissa on Suomen luonnon vihollinen. Suomessa on n. 300.000 kissaa. Näistä valtaosa maaseudulla ja kaupunkien omakotialueilla. Ne saavat vapaasti liikkua metsissä, pelloilla, puutarhoissa — siis kaikkialla. Ja mikä on seurauksena? Noin 6—8 miljoonaa pikkulintua joutuu joka vuosi tämän luonnonvastasien pedon ja sadistin uhriksi. Kuten tiedämme, kissa ei heti tapa uhriaan, vaan ensin kiduttaa. Se puhkaisee uhrinsa silmät ja viiltänee kynsilään uhrinsa raajarajaksi. Kuidutus jatkuu usein hyvinkin pitkään.

Lintujen lisäksi joutuu useita muita omaan luontoomme kuuluvia eläimiä miljoonittain kissojen uhriksi.

Kissa ei kuulu suomalaisen luontoon. Kissa on ihmisen seurailijana tänne kulkeutunut luonnonvastainen olio. Kissojen hävittäminen vaikkapa kokonaan sukupuuttoon pitää olla jokaisen luonnon ja eläinten ystävän tärkeä tehtävä.

MATTI SUOMINEN

Palokunta pelasti naisen ja kissan

Palokunnan apua tarvittiin sunnuntai-iltana Helingin Malminkartanossa naisen ja kissan saamiseksi puusta takaisin maanpinnalle.

Jonkin verran päihdyksissä ollut nainen oli kiivennyt puuhun pelastamaan oksalla naukuvaa kissaansa, mutta puusta saaneikin neuvot loppivat kesken.

Ohikulkijat hälyttivät palokunnan ja poliisin paikalle. Sekä nainen että hänen lemmikkinsä selvisivät tapauksesta säikähdyksellä.

?!

Kissa HS 16.3.80

Kysymys: Saako vieraan kissan tappaa, kun se omakotialueella ulosteillaan saastuttaa tontinomistajan nurkat ja lasten leikkipaikat? Vai onko olemassa jokin laillinen estäjä tällaisessa toimenpiteeseen. Missä se on määritelty?

Kotli

Vastaus: Kissan "oikeustur-

Kissojen puolesta

3.3.80 15

■ Arvoisa Matti Suominen, ennenkuin tuomitset meidän kissat ensimmäiseksi luonnontuhoajiksi, katsopa peiliin.

Otto, Alina ja Hiski

★★★

■ Vastaisin Matti Suomiselle, joka kirjoitti 26. 2. Iita-Sanomissa. Tulin erittäin vihaiseksi kirjoituksesi johdosta. Kirjoitan kissojen puolesta! Ollisi pitänyt ajatella ensin ennen kuin tästä aiheesta kirjoittaa.

Väität kissaa repiväksi, julkaisi olennoiksi. Sehän on kissan olemassaolon tarkoitus, etteivät hiiret, rotat ynnä muut sellaiset pääse tuhoamaan ihmisen ravintoa. Kerroit myös pikkulinnuista. Eikö mieleesi tullut, että ihminen, myrkyttäessään luontoa lentokoneista, tuhoaa paljon enemmän kuin kissa.

Eivätkö kulkukissatkin vain ole ihmisten syytä. He jättävät kissat heitteille. Olen nähnyt kissan ottavan hiiren kiinni ja tappavan sen heti. Sehän on kissan luonnollista ravintoa ja elämäntapaa.

Eiköhän ihminen vain ole maailman etevin kidutushommassa, siitähän saamme lukea päivittäin lehdistä. Ei kai yksikään kissa toivoisi tulevansa potkittuksi ja hylätyksi talvipakkasin. Tulokoon tämä tietosi, että kynästä kirjoitit vähemmän maalisellessä tekstit.

Syytä niitä ajattelemattomia ihmisiä, jotka jättävät kissan heitteille. Täällä Pohjossa ei

Onko tosiaan kissa, tuo tänne Suomeen ihmisen seurailijana kulkeutunut luonnonvastainen olio (joka tosin on monen perheen ja yksinäisen ainut ja rakas koti- ja lemmikkieläin), niin vaarallinen luonnollemme ja ekologiallemme (eihän tätä nykyä kai muita vaaroja olekaan?), että se on tyystin sukupuuttoon hävitettävä?

Mitä Matti Suomisella on kissan normaalia metsästysvalvontaan toteuttaessaan mahdollisesti pyydystämää pikkulintuja (entäpä hiiret & myyrät) säilimellään suunnitella niitä luokuisia hävityksistä varten, jotka sentään (eivät kai perin näissä) myöskin tappavat lemmeikkönsä määrän eri eläimiä vuosittain — sukupuuttoonko vaan, vai? Entäpä ne maat, joissa näitä lintuja herkuuna syödään ja verkoilla metsästetään — niinhän ei Matti Suominen varmaan turistina eksy vahingossakaan?

Eihän tietenkään ihmisellä, joka ensin ottaa kissanpennun lemmikkikseen sen sitten hylätään kärsimään nälkää ja vilua ankaran luontomme kourissa (sillä luonnonvaraisena, siinä olen varsin samaa mieltä Suominen kanssa, kissa ei tosiaankaan ole Nyky-Suomeen tarkoitettu), ole villikissakannan syntyyn ja olemassaoloon mitään osaa eikä arpa?

Onkohan hyvinvoinnietetty kotikissa, joka tuskin edes saa kiinni tervettä ja valpasta lintua (vialliset kun valitettavasti luonto on jo ennen kissan mahdollista paikalleilmaantumista tuominut kuolemaan), tosiaan niin vaarallinen kuin Matti Suominen antaa ymmärtää? Toisen

Viimeisen kerran kissakiistelyä

■ Hyvää päivää, täällä puhuu taas kissojen vihollinen Matti Suominen. Kissojen ystävät ovat useissa kirjoituksissaan teille minut koko lailla alimmaiseen paikkaan. Mutta kissojen julmuudet suomalaista luontoa vastaan käsitykseni mukaan edelleen jatkuvat.

Kissojen ystävien ryöpyt ovat olleet kovin tunneperäisiä, tosiasiasta halutaan unohtaa. Kissoja on korotettu jumalalliselle jalustalle, poliittikkakin on otettu mukaan ja kaikkea muuta.

Helmiikuun kirjoituksessani en tarkoitanut, että me kaikki luonnonystävät nyt heti lähtisimme ampumaan kissoja puhki, vaan ajattelin että me ryhtyisimme tekemään valistustyötä ja ymmärryksen lisääntymistä kissojen ystävät eivät enää harkkisi uutta kissaa tilalle, kun entinen kuolee tai jää palamatta naapurin tontilla.

Kissojen ystävien kirjoituksista vielä: Joku korotti kissan jumalalliselle jalustalle. Todella. Näin on tapahtunut jo ainakin Egyptissä. Kissa esiintyi jonkinlaisena pikkujumalana aikanaan. Monet muut eläimet ovat olleet samanlaisessa asemassa: lehmät, liskot, apinat, sorsiat jne. Se on ymmärrettävää, että kissoja valvottiin tällä tavalla tuhansia vuosia siten, mutta että näin tapahtuu tänä päivänä — se on ihme.

Rotukissayhdistys mainitsi, että Hitler ja Mussolini vihastivat kissoja. En tunne asiaa, mutta jos niin oli, se on kai ainoa asia, jossa he olivat oikeassa.

Tässä yhteydessä sallittane minun sanoa muutama sana kissoista tautien levittäjänä. Huomattavin tartuntatauti, jota kissa levittää on toksoplasmooosi. Se on erittäin vaikeasti hoitettava aivokäsivaikeutta esi-

va" sen kotialueen ulkopuolella on erittäin vähäinen. Laki (Metsästyslain 16 §) säättää asiasta vain, että kissan, joka tavataan irrallaan muualla kuin omistajan pihamaalla tai puutarhassa, saa tappaa. Kissa on siis periaatteessa heti kotipihaltaan poistuttava "lainsuojaton". Luonnollisesti säännös ei oikeuta tappamaan kissaa, joka on omistajansa hallinnassa esim. kytkettyä, sylissä tms. kotipihan ulkopuolella. Jos kysyjä tietää kenen kissasta on kysymys, saattaisi ehkä olla kohtuullista ilmoittaa asiasta omistajalle kerrottu uhka tehosteena.

E.S.

— Se on hyvää, vahvaa kermaa. Ja pullossa on kissankestävä korkki!

meinen. Lapsi pölyssä ei varmasti ole hauska olla sinun, minun eikä kissan. Paljain varpain pitää vielä olla talvelle.

Maija meikäläinen

★★★

■ Lukieksani Matti Suominen kirjoitusta, mikä toivottavasti oli vain keskustelun aloittamiseksi tarkoitettu kirjistyksen poieeminen puheenvuoro, tuli mieleeni erinäisiä kysymyksiä.

Miuku ja Mikki

dettava aivoihin vaikuttava sairaus, joka tarttuu sekä ihmisiin (ennenkaikkea lapsiin) että myös omaan luontomme eläimiin. Mielenkiintoinen pikkuseikka on se, että kissa itse ei sairastu tähän tautiin, vaan on vain taudinkantaja. Tämä jumalallinen olemo on siis varsin hienosti järjestänyt tämän asian!

Helmiikuun 26 päivänä sainoin: kissojen hävittäminen vaikkapa kokonaan sukupuuttoon pitää olla jokaisen luonnon ystävän tärkeä tehtävä. Olen edelleen samaa mieltä.

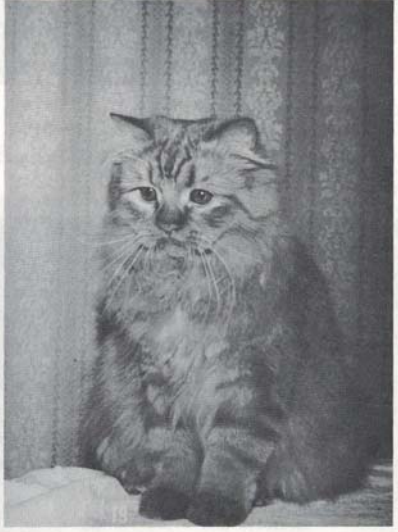
MATTI SUOMINEN

KOLME TOIVOMUSTA

Vanha eukko istui tuolilla pitäen sylissänsä kissaansa. Äkkiä hänen eteensä ilmestyi kaunis haltiatar, joka sanoi: "Saat lausua kolme toivomusta. Mitä ikinä haluatkin, toiveesi toteutuvat". - Eukko oli niin hämmentynyt, että kesti jonkin aikaa ennenkuin hän lausui ensimmäisen toivomuksensa: "Jospa tuolini muuttuisi jalokiviksi". Samassa oli hänen jalkojensa juuressa suuri määrä loistavia jalokiviä. -"Lausu seuraava toiveesi!" "Toivon, että olen jälleen nuori ja kaunis!" Seuraavassa silmänräpäyksessä hän muuttui viehkeäksi neidoksi. "Entä mikä on viimeinen toiveesi?" "Toivon, että kistsastani tulisi komea nuori mies". Seuraavassa hetkessä komea nuorukainen sylleili neitoa, ja haltiatar katosi. Nuorukainen kuiskasi neidon korvaan: "Kaduttaakohan sinua, että aikoinaan annoit kastroida minut?"

Terveisiä kissaillallisilta

KIRIBILLI SAHIB valmistui premioriksi Salossa 18.5.-80 omistaja: Hilka Koskenkylä, SUROK kasvattaja: Anneli Haarakangas, SUROK

CAPARIN ENRICO

Paras pitkäkarva Tampereella 9-10.2.1980
valmistui championiksi Salossa 18.5.1980
omistaja: Marja-Leena Hannula, SUROK
kasvattaja: Tarja ja Marjo Kapanen, SUROK

Pr. SIRIUKSEN SAIJU

Valmistui kansainväliseksi premioriksi
omistaja: Päivi Hampaala, PIROK
kasvattaja: Satu Hämäläinen, PIROK

MINTUNKUKAN ANGELIKA

Valmistui championiksi H:linnassa 19-20.4.1980
omistaja: Kielo Nissinen, SUROK

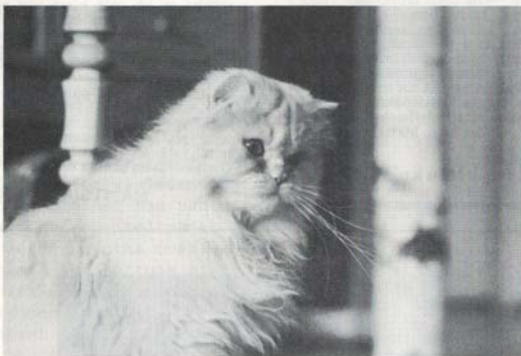
kasvattaja: Tuula Kämäräinen, SUROK

TANJULIN NEPTUNUS

Paras nuori pitkäkarva Helsingissä 8-9.3.1980,
sekä Salossa 18.5.1980
omistaja: Tuula Kämäräinen, SUROK

kasvattaja: Tanja Eriksson, ERY

SHANORIS GALIT

Valmistui championiksi H:linnassa 19-20.4.1980
omistaja ja kasvattaja: Norit Steinbock, SUROK

Pr. SIRIUKSEN ANITRA

Valmistui kansainväliseksi premioriksi H:gissä 8-9.3.-80
Omistaja ja kasvattaja: Satu Hämäläinen, PIROK

BICETTAN BB

Valmistui championiksi H:linnassa 19-20.4.1980
omistaja: Marjo Kapanen, SUROK
kasvattaja: Saimi Hyökki, SUROK

KIRRIBILLI ALADDIN

valmistui championiksi Salossa 18.5.1980
omistaja: Eija Siivonen, SUROK
kasvattaja: Anneli Haarakangas, SUROK

FIP ELI TARTTUVA VATSAKALVONTULEHDUS

Tilaan amerikkalaista kissalehteä "Cat's Magazine", jossa sillontäällä on varsin mielenkiintoisia artikkeleita. Talvella 1979 sen lukijapalstalla oli tiedustelu oudosta taudista, joka on riehunut Yhdysvalloissa, Euroopassa mm. Ruotsissa sekä täällä meillä. Meillä tosin asiasta vaiettiin ja luultavasti tapauksia oli enemmänkin kuin mitä eläinlääkäreiden tietoon tuli. Kysymyksessä on tauti nimeltä: tarttuva kissojen vatsakalvontulehdus l. yleismaailmallisesti FIP. Koska tauti ei ole vielä voitettu kanta meillä eikä liioin Ruotsissa rohkenen lainata em. lehden "lukijan ääni" - palstaa.

"Eräs kissoistani sairastui äkillisesti ja kuoli neljä päivää myöhemmin. Taudin oireet olivat: ruumiinlämmön nopea lasku, kuivuminen, masennus, valtava jano ja omituinen veden hamuaminen vaikei juontakaan. Verikokeista selvisi maksan ja munuaisten tuhoutuminen, leukemiasta näytti negatiivista. Ruumiinavauksessa kuitenkin todettiin, että sen ruumiin onteloissa oli nestettä ja maksa ja munuaiset olivat terveet. Voisitteko ystävällisesti kertoa, mikä tämä outo tauti on?"

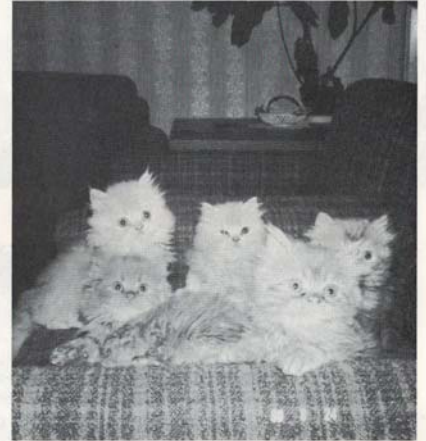
Kissojen tarttuva vatsakalvontulehdus havaittiin 1950-luvulla ja sen jälkeen siitä on saatu paljon tietoa, varsinkin viime vuosina. Itseasiassa virus voi aiheuttaa toisarvoisia oireita kuten aivastelua, silmien ja nenän vuotoa, oireita joihin ei kiinnitetä edes huomiota. Tämä tila voi kestää viikkoja, jolloin kissa ei näytä erikoisen sairaalta. Kun kissa on tästä selvinnyt se näyttää ai-

Mikäli kuitenkin tartunta on tullut on todettava, että taudinkantajienkin kanssa voi elää normaalia ja "tervettä" elämää. Vaikkakaan taudista ei tiedetä paljon voivat seuraavat ohjeet auttaa taudin hallinnassa:

1. Koeta pitää kissat terveinä kissalassasi. Vältä stressamasta kissojasi. Syötä ne ravitsevilla ruoilla ja poista kaikki mahdollinen, joka aiheuttaisi paineita ja psykosomaattisia oireita.
2. Poista tai eristä sairastuneet kissat.
3. Huolehdi hyvästä ilmanvaihdosta kissalassasi, mutta katso etteivät kissat joudu palelemaan.
4. Käytä tehokkaasti viruksia tappavia puhdistusaineita.
5. Älä kasvatella sellaisilla naarilla, jotka ovat taudinkantajia, tai joilla on useasti toistuvia synnytyselinten sairauksia tai muita synnytyksvaikeuksia.
6. Vieroita taudinkantajan pennut mahdollisimman varhain äläkä päästä niitä toisten kissojen joukkoon.

Ehkä täsät artikkelista on apua kasvattajillemme varsinkin, kun tiedämme, että tauti on varsin vaarallinen ja salakavala ja olemme tahtomattamme joutuneet liittymään eurooppalaiseen FIP-virus kerhoon.

Norit Steinbock

Kirribilli pentue syntynyt 30.6.1980
Isä Ch Caparin Enrico

Emo Int.ch Sihvon Isadora

Kasvattaja Anneli Haarakangas

Eräs naishenkilö halusi ostaa lemmikkikseen hienon rotukissan ja kyseli hintoja. »Neljäsatua markkaa», sanoi kissankasvattaja. »Schän on kauhean kallis. Puolet riittäisi», sanoi naishenkilö.
— »Mitä te, hyvä rouva, tekisitte puolikkaalla kissalla?», kysyi kasvattaja.

PERSIALAISJAOSTON JÄSENET SYKSYLLÄ 1980

van terveeltä, mutta kantavat virusta ja levittävät sitä ympäristöönsä. Kissalassa, jossa yksi kissa on saanut tartunnan, ovat loputkin 90%:sti sairastuneet. Osalla tartunnansaaneista kissoista tauti puhkeaa seuraavalle asteelle, jolloin 99% kissoista kuolee, huolimatta tehostetusta hoidosta. On päätettävä hoitaaako kissaa vai antaako sille armollinen nukuutus, ottaen huomioon koettelemukset, joita sen on kesktettävä, vaikka toipuminen on harvinaista. Rokotetta tätä tautia vastaan ei vielä ole. Cornellin yliopistossa tutkitaan tautia ja sieltä onkin annettu ohjeet miten suojautua taudilta.

Jokainen kissala olisi tutkittava, jotta tartunnan lähde voitaisiin eristää. Tutkittavien kissojen tulisi olla vähintään yli vuoden ikäisiä ja sellaisia, jotka ovat liikkuneet toisten kissojen seurassa. Kun on todettu, ettei kissalassa ole FIP-virusta olisi seuraaviin tarkkoihin toimenpiteisiin ryhdyttävä:

1. Yksikään vieras kissa ei saisi tulla kissalaan, ellei sitä ole todettu FIP-negatiiviseksi (30 päivää aikaisemmin) ja se olisi lisäksi pidettävä kaksi viikkoa karanteenissa ennenkuin pannaan toisten kissojen joukkoon.

2. Kissoja ei saisi lähettää astutettavaksi kissalaan, jossa on todettu FIP-positiivinen virus, eivätkä kissat muutenkaan saisi joutua missään vaiheessa kosketukseen taudinkantajan kanssa.

3. Kissanäyttelyissä tulisi eristää positiiviset ja negatiiviset kissat varsin huolellisesti toisistaan. Näyttelyistä palaavat kissat olisi eristettävä kahdeksi viikoksi muista ja mikäli jonkin asteista nuhatautia tai hengityselinten vaivoja ilmenee olisi kissa pidettävä eristyksissä ja tutkittava FIP-viruksen varalta kolmen neljän viikon jälkeen.

Aalto Jorma
Ahokas Oili
Björklund Mona
Gröngvist Maire
Haarakangas Anneli
Haarakangas Allan
Haippo Marja-Liisa
Hampaala Päivi
Hannula Marja-Leena
Hastarinen Helena
Heikkilä Kristiina
Heikkinen Tellervo
Helminen Leila
Heimann Eva
Hokunu Sirkka-Liisa
Huhtamo Maria
Huhtamo Aarno
Huotari Helena
Hyökki Saimi
Hägglund Thorbjörn
Hägglund Vilja
Hämäläinen Satu
Iltanen Soile
Jokinen Kerttu
Jokinen Laimi
Juhola Maila
Jäntti Maria
Jäppinen Tarja
Kainulainen Martti
Kaiste Pirjo
Kapanen Marjo
Kapanen Tarja
Karhunen Eva
Ketola Maili
Kienanen Marita

Kilpi Ritva
Kivimäki Maire
Klingberg Margareta
Kohonen Aino
Korpela Eila
Koskenkylä Hilka
Kämäräinen Tuula
Kääriäinen Sirkka
Kääriäinen Tuomo
Laaksonen Mirja
Laaksonen Seppo
Lahti Markus
Lahtinen Anni
Laito Helvi
Lampila Ulla-Kaarina
Lammi Soili
Lammi Terttu
Lehtonen Heli
Lehtonen Ossi
Lindblom Tuija
Lindgreen Aale
Lindgreen Liisa
Luotola Aila
Länsikallio Liisa
Malmström Katariina
Matilainen Anssi
Mäkinmäki Riitta
Mäkinen Marjatta
Mäkelä Leila
Männikkö Mirjam
Männikkö Ritva
Nisumaa Pirjo-Riitta
Nissinen Kiolo
Ojala Kyllikki
Oinas Leena

Oittinen Ritva
Oksanen Hilka
Paahto Marjut
Piskunen Ritva
Poikolainen Teija
Puhakka Yrjö
Pulkkinen Vappu
Pänkäläinen Raija
Rantalainen Paula
Rantanen Pirjo
Rauhanen Elina
Ruuskanen Leena
Salmi Eija
Salo Elvi
Saustamo Pirjo
Seppälä Sarianna
Siivonen Eija
Silventoinen Marjatta
Sjöblom Rauno
Snellman Merja
Steinbock Norit
Solin Pirjo-Anita
Suojakari Seija
Suojakari Heikki
Tiainen Ina-Maritta
Tiuri Eila
Tiuri Tove
Tuominen Kaisu
Tähtinen Sipi
Törmäkangas Reijo
Waittinen Liisa
Waittinen Olli
Valkonen Helena
Vallius Anja
Virtanen Toini

"Kissat ovat enemmän kuin pelkkiä ystäviämme. Ne ovat salaperäisiä seuralaisia, jotka suloisen unelmoimalla voimalla vetävät meidät irti maailman arkisuudesta hengen rajattomien volttakuntaan."

Mallarmé

EILA TIURI

VASTA-ALKAJA JA persialaispentujen värit

Pienen persialaispennun turkin värit ei suinkaan ole sellainen kuin se täysikasvuiseen tulee olemaan. Vastasyntyneet ei ole värimuunnoksensa pienoiskuva. Sirrottava pentukarvakin voi vaikeuttaa muunnoksen tai sen huonouden ta hyvyyden arviointia, ja uusi kissanomistaja on pian ymmällä katsellessaan emokissansa ensimmäistä pentuetta. Hän saattaa epäillä ettei emokissa olekaan puhdasrotuinen tai sitten se on saattanut käydä vieraisa. Näin on etenkin silloin, kun on astutettu kaksi eriväristä keskenään. V a l k e a n persialaispennun tunnistaa helposti jo syntymästään. Vasta-alkajaa voi hämmentää tosin pääläella usein esiintyvä tummien karvojen muodostama lautuma, mutta tämä häviää vähitellen. Pennusta tulee juuri se hohtava ilmestys, mitä se vastasyntyneenä ennusti. Sensijaan vaikeampi on tunnistaa pentue, jossa saattaa olla neljä tummakoia pentua. Kokenut kissankasvattaja voi jo niistä päätellä, että niistä tulee neljä eri värivarianttia, vaikka ne aluksi eivät muistuta mitään tunnettua lajia. Ne ovat mustahkoja, usein ruosteelle vivahtavia. Joku niistä on kyllä aika musta, ellei tabbykuviointia erottaisi. Siitä ei kuitenkaan tule tabbya. Tämä kuvioitus häviää pian. mutta toillekin kehittyvä har-

SIITOSUROKSIA

Ch. Kirribilli Aladdin, creme isä creme x emo creme omistaja Eija Siivonen P. 893338

Ch. Caparin Enrico, punainen isä creme x emo kilpikonna omistaja Marja-Leena Hannula

Tanjulin Neptunus, sininen isä creme x emo sinicreme omistaja Tuula Kämäräinen P. 914/21102

Int.ch & pr. Sihvon Simon omistaja Maria Huhtamo

SUURLÄHETTILÄÄN VALINTA

Mieluummin kissa kuin kotimaa...

TUKHOLMA (TS - Lotta Samuelsson)
Ruotsin pitkäaikainen Portugalin suurlähtettiläs Herman Kling, 65, ja hänen siamilaiskissansa Minette, 17, ovat pitäneet yhtä vuodesta 1962 lähtien.

Nyt näyttää siltä, että heidän tiensä eroavat.

Ruotsin hallitus ei suostu päästämään Minetteä maahan. Kissan pitäisi ensin olla neljä kuukautta karanteenissa.

- Siitä ei tämä ikäs kissa selviäisi koskaan, Kling sanoo. Hän on uhanut jäädä Portugalin, jos Minette ei pääse Ruotsiin ilman karanteenia.

- Minette yksinkertaisesti riutuisi ikävästä, arvelee suurlähtettiläs Kling.

Hänen diplomaattiruansä päättyy kuukauden kuluttua. Tarkoituksena oli, että Kling muuttaisi vaimonsa Karinin ja kissansa kanssa Malmöön. Siellä nämä kolme olisivat viettäneet rauhallisia eläkepäiviä.

Kling on aiemmin sanonut, että hän jää Portugalin, jos Minetteä ei vapauteta karanteenista. Klingit jäävät todennäköisesti Portugalin aurinkoon, kunnes Minette on päättänyt päivänsä. Klingillä on hengitysvaikeuksia, ja aurinkoinen ilmasto on hänelle hyväksi.

Kling on kuitenkin mielestään kärsinyt vääryydestä: - Tiedän satoja tapauksia, joissa eläimiä on vapautettu karanteenista paljon löyhemmin perustein, kuin mitä meillä on.

Asiansa ei auttanut sekään, että Minette on viettänyt koko elämänsä sisätiloissa.

- Se ei ole koskaan ollut minkäänlaisessa yhteydessä muihin eläimiin. Siksi hallituksen vesikauhupolko on täysin aiheuton, Kling sanoo.

Ruotsin oikeusministerinä ollessaan Kling asui Tukholmas-

maata kauluria tai vatsavillaa. Savunväriksi sitä voisi jossain vaiheessa luulla, mutta harmaus katoaa aikuistumisen kynnyksellä. Ruosteenkarvaisuuskin häviää. Pian on meillä m u s t a persialainen edessämme, jolla on tasainen turkki. - Toinen, usein ruskanvärinen, muuttua sekin vähitellen väriään, mutta toisella tavalla. Sillä on tavallisesti hiemen ruskeutta korvien tienoilla ja tabbykuviot näkyvät parhaiten selvästi piirityneinä noin 5 päivän vanhana. Vähitellen karvanjuuri kasvaa vaaleana, kalpeanharmaana tai kellahtavanvärisenä, joka kuukauden tai parin kuluttua pilkistää esiin jakaen karvojen tummaa peitetä marmorikuvioihin. Poskilla näkyy kiemuraviivoja, kaulassa ja jaloissa raitoja ja M-otsakruunu on näkyvissä.

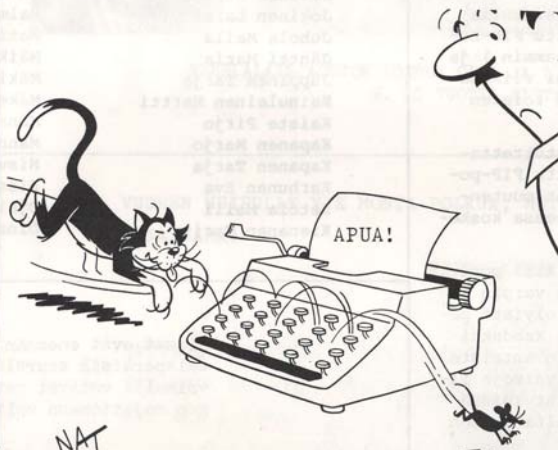
Valkea leuka on epäsuotava, mutta vaalea kermanväri on sallittu. Tällainen on r u s k e a t a b b y. - Kolmas pentukin on usein ruosteenkarvainen, ja jo parin viikon ikäisenä karvat työntävät vaaleaa juurta. Tabby kuvioita näkyy aniharvoin, mutta kasvot voivat olla isommalla pennulla viirulliset. Jo luovutusiässä on huomattavissa kasvonaamion alkua, ja meitä tuijottelee ihmettelevä s a v u p e r s i a l a i s e n leijonannaama. Seitsemän kuukauden ikäisenä se on väreiltään hyvässä kukoistuksessa. Kasvonaamio tummuu, samoin jalat ja häntä. Korvatupsu ja frilli ovat hopeanvaaleat. Selässä on mustat peittävät karvat, jotka jakautuvat liikkeessä, jolloin hohtavan valkea pohja tulee näkyviin.

S i n i s a v u persialainen on muuten samantapainen, mutta mustan paikalla on sininen. Tummempana ovat jalat, kasvonaamio, häntä ja vartalon peitinkarvojen tikkaus. Frilli ja korvatupsukoristeet ovat hopeisen vaaleat, alusturkki vaalea. Karvan juuret alkavat kasvaa vaaleina vasta parin viikon ikäisenä, kissa ei silloin erikoisemmin poikkeaa sinisestä persialaisesta.

JATKUU SEURAVASSA NUMEROSSA ...

P. I.

ONKO KISSALLASI KUNNON KANTOLAUKKU ?
KIRRIBILLI-KISSANKANTOLAUKKU
TILAUSTYÖNÄ. Puh. ilt.90/306108

PERSIALAIKISSIA

Suomen Rotukissayhdistyksen
Persialaisseuran julkaisu

TOIMITUSKUNTA:

Päätoimittaja

Allan Haarakangas
Tanhuantie 1 H 117
00940 Helsinki 94
Puh. 90/306108

Ilmoitukset

Maria Huhtamo
Ilmaruskontie 3 D 19
02120 Espoo 12
Puh. 90/463714

Jäsenasiat

Norit Steinbock
Hiitäjäntie 6 A 10
00810 Helsinki 81
Puh. 90/781060

Irtonumero 3 mk

Painatus

Sahalan Kirjapaino Oy